

Substitut

L. I. White

Coperta: grafică de SelfPubBookCovers.com/KimDingwall

White, L. I.

Substitut / L. I. White – Iași: Contour, 2016

ISBN 978-606-93978-3-1

© Contour, 2016

Strada Dumbrava Roșie, Nr. 50, Copou,

Cod 700488, Iași

Tel: +40 755 883 243; +40 746 143 029; +40 749 984 751

E-mail: editura@bestoutline.com

www.edituracontour.bestoutline.com

I

Pentru a putea avea un moment pe care să îl poată petrece împreună liniștite, cele trei prietene s-au străduit să termine munca la grădină cât mai repede, astfel încât să le rămână zece – cincisprezece minute până la următoarea activitate, în care doar să stea pe bancă și să vorbească. De data asta Leta a fost mai vorbăreață ca de obicei.

- Mă tot uit la zidurile astea, spuse Leta, oare de ce mai desenează copaci și pe ziduri? Ei chiar cred că noi nu ne dăm seama că sunt ziduri și că de fapt noi știm că după ele mai există altceva... sau altcineva.

- Le desenează ca să fie frumos, să ne placă nouă, spune cu seninătate naivă Iona.

- Da... ne cred destul de proaste încât să credem ce vedem, spuse Leta cu o urmă de furie în glas.

- Tu ce crezi că e dincolo de ziduri? întreabă Rena.

- Cred... de fapt sper... că e multă lume, că e zgomot și muzică... că sunt filme și cu altceva decât cu povești stupide de dragoste... că probabil există oameni de toate vârstele și de toate culorile... că poți mânca orice și oricât... și că ai voie să nu arăți bine, spune Leta cu tristețe în privire, uitându-se în zare ca și cum ar vedea toți oamenii ăștia despre care vorbește.

- Nu aș putea să trăiesc așa, printre străini, aici ne cunoaștem cu toții, adăugă Iona.

- Oare? Oare chiar ne cunoaștem?... Tu nu simți niciodată că aici ești printre străini? Și cel mai străin om ești chiar tu? Că de fapt ești ceea ce vor ei să fii, ești creația lor: frumoasă, organizată, punctuală, sănătoasă, veselă? E așa de... perfect... încât mă obosește, spune Leta.

Uitându-se în aceeași direcție, de parcă ar vedea și ea toți acei oameni prin zid ca prietena ei Leta, Rena spune aproape șoptit:

- Mă întreb dacă în afara zidurilor oamenii fac așa de multe lucruri în fiecare zi cum facem și noi aici.

- Păi nu ai văzut cum se chinuie în cărți? Nu au bani, plâng, suferă. Doamne, eu nu aș putea suporta să mă părăsească un bărbat, spune Iona mestecând o frunză dintr-un pom.

Mi-e foame!

- Toată ziua ți-e foame, îi zice râzând Rena.

- Vreau să mă chinui, spune Leta, vreau să mă părăsescă un bărbat, uite așa! Nici măcar nu știu ce înseamnă cuvintele astea. Vreau să port materiale din alea lucioase și negre și să îmi tai părul scurt. Vreau să mă prindă furtuna pe un câmp și să mă ude până la piele. În timp ce spunea toate astea Leta simți cum îi bate inima din ce în ce mai tare. La ideea plecării parcă nu mai putea respira. Dar nu era o stare care să o sperie, din contră, îi plăcea foarte mult că în sfârșit simte ceva. Orice. Că există un gând care o învie, deși pentru un timp atât de scurt.

Leta e o mamă roșie, adică face parte din ultima categorie de mame, cele trecute de 25 de ani. Între 25 și 30 de ani, tatuajul pe care îl poartă ele la gât, pe care Rena se distrează numindu-l „colierul meu”, pentru că așa și arăta, este transformat într-unul roșu. Asta simbolizează un fel de pensionare a mamelor, care după ce trec de 30 de ani devin bonele copiilor care vor fi viitoarele mame din centru. Toate trebuie să aibă un scop, o sarcină, amintind de societatea obsedată de muncă care a inventat centrul de nașteri.

- Oare a încercat cineva vreodată să plece de aici? întrebă Leta, iar Rena observă că în acel moment i se prelinse o lacrimă pe obrazul prietenei ei.

Panicată, încă mestecând la frunză, Iona întreabă:

- Vrei să pleci? Unde să te duci?

- Oriunde, numai să nu mai stau aici.

- Și noi ce facem fără tine?

- Voi pictați în continuare și mâncați în continuare un număr exact de frunze de salată și iar pictați și iar și iar...

- Poate ai putea să o întrebi pe Doamna Directoare dacă te poate lăsa afară, măcar un pic, măcar o zi. Te rog, ia-mă și pe mine! Rena spune neliniștită. Iona începu să plângă în hohote.

- Vă rog nu plecați! Nu mă lăsați! Doamne, ce foame îmi este...

A început să bocească destul de tare încât Doamna Tuba, care oricum asculta conversația de ceva vreme, să se alarmeze și să intervină:

- Ce puneți la cale aici? Nu pleacă nimeni din centru. Niciodată! Cât de nerecunoscător poți să fii să dai cu piciorul la tot ce este aici? Aveți o MI-SI-U-NE, silabisi femeia încordată. Duceți specia umană mai departe, iar asta este un privilegiu!

Iona plângea din ce în ce mai tare. Rena se străduia să o aline, luând-o în brațe, iar Doamna Tuba se încrunta din ce în ce mai tare. Detesta manifestările astea emoționale. Patrula în fața lor ca un general cu pași regulați și apăsați, adresându-se unui interlocutor imaginar, aflat fix în fața ei, dar mult deasupra capului fetelor care stăteau pe bancă:

- Ce gânduri?! Nu înțeleg, de unde ați auzit ideile astea? Auzi, să pleci! Mergeți imediat în biroul Doamnei Director!

În timp ce pronunța cuvintele, Doamna Tuba tocmai își dădu seama că se terminase timpul de grădărit de exact 4 minute și 11 secunde, iar această răscoală neprevăzută îi va strica tot programul zilei atât de bine pus la punct. „Și a mers atât de bine azi. S-au încadrat în timp până la ultima secundă, până și leneșele”. Parcă asta o deranja mai mult decât dorința de evadare a mamelor. „Și trebuie să meargă și la directoare în birou. Asta vorbește mult, se foiește, dă din mâini, parcă văd că mai trece o oră”. Simți imediat cum o apucă migrena, iar gândurile astea o făceau să aibă o față de-a dreptul ciudată, schimonosită. I se citeau pe față disperarea amestecată cu furia extremă. Și pentru că oricum trăsăturile feței nu prea i se distingeau nici atunci când era binedispusă, acum erau reduse la simple linii, de care Iona se speriasse din nou, așa că bocea iar, după ce abia o mai calmase Leta.

- Dacă o dă afară?! spunea Iona printre sughituri, înghițindu-și lacrimile. Dacă rămânem fără Leta? Ce ne facem?!

II

Sabia se ridică cu dificultate din fotoliul care scârțâia sub greutatea formelor ei rubiconde, lăsă în urma sa o mare gaură caldă în perna piesei de mobilier, iar dacă cineva s-ar fi uitat în urma ei, ar fi ajuns la concluzia că de fapt acolo fusese așezat cu grijă un mare ou, pentru că asta descria urma sa. Stătuse înfiptă în fotoliu timp de vreo două ore, timp în care o oră a moțăit, iar cealaltă oră s-a prefăcut că citește o carte pentru că, susține ea, „trebuie să hrănim spiritul”. De fapt, doar a stat cu cartea deschisă pentru că alegea din pumnul grăsuț, cu degete pufoase pline de inele cu pietre care mai de care mai colorate, niște alune în coajă dulce. Îi plac cel mai mult cele cu coaja portocalie, au gust de caramel. După ce termină alunele portocalii, nu se poate abține și mănâncă pe rând, în ordinea preferințelor, pe cele roșii, cele mov și întotdeauna la final pe cele albastre. „Afine... Oribil!”

„Asfințitul corpului, răsăritul sufletului” era cartea pe care o ținea în mână și fiind nevoită să țină și alunele pe care trebuia să le și aleagă, făcea evident eforturi de coordonare. Era important însă să creeze impresia, pentru sine și pentru oricine ar mai fi intrat peste ea, că de fapt citește ceva profund, ezoteric, care în general îi întărește credința despre propria persoană: că este mai presus decât toți ceilalți muritori de rând. „Eu sunt o spirituală, eu văd dincolo de ce vedeți voi cu ochii.”

Se ridică de pe scaun în momentul în care auzi bătăi în ușa biroului său. Încăperea era ornată cu tot felul de lucrușoare care evocau imaginea de mamă spirituală, lucruri care o ajutau „să intru în vibrație cu universul”. Adică necesare unor ritualuri, lucruri cum ar fi mandale, cristale, bucăți de lemn așezate cu grijă în cutiuțe transparente, semn că au o mare importanță. „Niște cioate putrede,” gândea Doamna Tuba când le vedea. Avea peste tot unde puteai privi tot felul de forme de animale reale și închipuite, de toate mărimile și de toate culorile, statuete din materiale strălucitoare, pe pereți covorașe țesute manual, de pe toate continentele. A adus chiar și acoperișul de stuf a unei colibe care a aparținut unui mare vrăjitor și l-a lipit de tavan, astfel încât biroul arăta ca un butic de obiecte oculte deținut de niște vraci confuzi, care încă nu știu sigur care le este chemarea. Ceea ce nu se vedea cu ochiul liber era faptul că directoarea avea ascuns în mod strategic, în tot biroul, în vase, cănițe și alte cutiuțe, tot felul de dulciuri: bombonele colorate, caramelle, jeleuri. Îi plăceau în mod deosebit bomboanele de ciocolată, pe care le ține într-un sertar, lângă

capsator.

Sabia ar fi jurat că s-a ridicat cu viteza unei pantere. De fapt, era o femeie masivă care arăta ca un mare trunchi cu un moț mare și stufos de păr în vârful. Abia reuși să se urnească de pe fotoliu și chiar dacă nu făcuse altceva decât să se ridice, scoase un scâncet ascuțit. Gâfâia de parcă alergase 10 kilometri. Se ridicase atât de încet încât cele trei prietene aduse de Doamna Tuba au avut destul timp să îi vadă mâna transpirată cum piti alunele dulci în buzunarul rochiei largi și fără formă, dar foarte colorată pe care o purta femeia. După aceea au fost nevoite să o privească preț de aproape un minut cum își aranjează faldurile de material peste bucățile de carne care i se ghiceau sub textila bine gândită. Sprijini cartea ostentativ, cu mare importanță, având grijă ca cele care tocmai intraseră să poată citi titlul.

- Bună ziua Mamă Directoare. Am venit pentru că trăim o mare CRI-ZĂ în centru! spuse Doamna Tuba, observând că migrena îi trimite săgeți în tâmpile.

Directoarea holbă ochii conturați cu machiaj verde aprins și se scurse cu toată greutatea în scaunul din spatele biroului.

- Luați loc, spune directoarea. Ce poate să perturbe echilibrul energetic al acestei zile?

- Am surprins aceste trei mame cum spuneau că își doresc să plece din centrul de nașteri, spuse Doamna Tuba. Două mame verzi: Rena și Iona. Și o mamă roșie: Leta, continuă ea raportul ca la armată. S-au plâns că nu au libertate, că nu văd destui oameni de toate felurile, că nu au destul zgomot, spune femeia zâmbind batjocoritor. Ah, și cică nu au voie să mănânce cât vor.

- Ha! a reacționat directoarea, mai ales auzind remarcă despre mâncare. Doar ideea o făcea să saliveze, însă încerca să se concentreze pe conversație, înțelegând că într-adevăr este o situație de criză. În toată istoria centrului de nașteri mai fusese o singură tentativă de evadare, care nu fusese prevăzută în nici un fel, dar care nu a avut șanse de reușită, așa că Sabia se simțea încrezătoare.

- Libertate?! Dar ce știți voi ce înseamnă libertatea? Credeți că asta înseamnă așa, să faci ce vrei tu, să mergi unde vrei tu cu cine vrei tu? Ce naivitate! Lumea nu este atât de simplă. V-ați gândit vreodată că libertatea înseamnă și să fii liber să mori de foame? Gând care brusc o întristă foarte tare, mâncarea fiind un subiect delicat pentru ea. Să fii liber, să ai libertatea să te îmbolnăvești și să mori în chinuri mari, să fii liber, să nu ai bani de casă și să dormi în stradă, să fii liber să părăsești și să faci oamenii să sufere, să îi lași în urma ta ca pe niște cârpe. Spuse ultimele cuvinte aproape înecându-se, nemaiavând aer, lucru pe care îl folosi în favoarea ei, pentru a spori dramatismul discursului. Sabia își aminti cât de tânără și frumoasă era, la doar 25 de ani, și cum era deja la al treilea soț, care o părăsi ca toți ceilalți dinainte datorită înverșunării cu care ea refuza să aibă copii. Cu ultimul chiar a încercat tot felul de scuze: că nu poate, că e sterilă, că e bolnavă, însă bărbatul a insistat până a aflat adevărul și a plecat.

Așa i-a venit ideea înființării centrului de nașteri. Cum ar fi dacă nimeni nu ar mai face copii, cum ar fi dacă ar exista un loc special de unde te duci și îți iei un copil exact atunci când îți trebuie? Nici un bărbat nu ar mai putea vreodată să îi ceară absurditatea asta, deci

nici un bărbat nu ar mai părăsi-o niciodată.

Totul a pornit de la un orfelinat unde fusese directoare, unde erau atâtea fetițe frumoase pe care nu le vroia nimeni, pentru că cei care adoptau voiau doar copii foarte mici, nou născuți, iar toți ceilalți erau ca și pierduți. Așa s-a gândit să facă un proiect pilot, „Centrul de nașteri”, unde toate fetițele alea frumoase pe care nu le vroia nimeni au devenit agenți de substituție, un termen complicat folosit de Sabia pentru a denumi mamele. Și faptul că încă dinaintea plecării celui de-al treilea soț ea începuse o relație cu unul dintre consilierii președintelui provinciei a ajutat-o foarte mult. Acela a fost și momentul în care a realizat că, deși se păstrase slabă și frumoasă, după a treia căsnicie, nu o va mai lua nimeni, deci toată rezistența sa fusese inutilă.

Proiectul pilot, care a fost imediat adoptat de președinte în urmă cu douăzeci și cinci de ani, trebuia să asigure cei mai frumoși și mai sănătoși copii și ar fi optimizat economia pentru că nu ar mai fi existat copii pe care să nu îi vrea nimeni, deci provincia nu ar mai fi avut cheltuieli inutile. Faptul că tocmai trecuseră printr-o criză economică groaznică a fost un argument în plus. Dacă nu mai existau copii nedoriți, nu mai existau nici orfelinate, nici părinți care să se simtă hiper-responsabilizați și stresați. Nu mai existau întreruperi în muncă, pentru că nu mai exista concediu medical sau de maternitate și nu ar mai fi fost nici cheltuieli cu metodele de contracepție, majoritatea femeilor chiar optând pentru sterilizare după ce a apărut legea centrului de nașteri. Femeile nu se mai simțeau defavorizate profesional, nu se mai îngrășa nimeni și nu mai există riscul de deces al mamei la naștere. Totul era prins în planul de asigurări sociale, deci atunci când un cuplu se simțea pregătit pentru a avea un copil făcea o simplă cerere și urma un proces în care se studiau posibilele mame. Cu cât mai frumoase, cu atât mai bine. Centrul făcea bani buni pentru că familiile care avea cerințe mai mari și posibilități materiale pe măsură puteau plăti separat o taxă, în afara asigurării, care le oferea acces la cele mai bune mame, adică la cele mai tinere mame. Cei care plăteau bine aveau acces la mamele verzi, fete până în douăzeci și cinci de ani, având și mai multe variante pentru a alege.

Legea centrului de nașteri s-a dovedit a fi foarte eficientă: provincia cheltuia acum mult mai puțin, părinții lucrau mult mai mult decât înainte și nu mai existau copii nedoriți. Ceea ce nu știa nimeni era că din când în când se năștea câte un copil nesănătos, de care directoarea avea grijă să scape, iar pe mama acelui copil o „pensiona”, adică o muta în creșă fiind considerată nepotrivită muncii de agent de substituție. Primii agenți de substituție au fost cele mai frumoase, mai sănătoase și mai inteligente fetițe din orfelinatul condus de Sabia în tinerețe. Nu au avut de ales. Li s-a explicat că oricum nu le dorește nimeni și că au primit o misiune unică, marea onoare de a duce specia umană mai departe. Nu a refuzat nici una, nu aveau unde să se ducă. Nu aveau pe nimeni în afara orfelinatului, nici familie, nici casă și nu ar fi supraviețuit.

- Aveți foarte multă libertate, sunt persoane din afara centrului care nu au nici jumătate din ce aveți voi, reveni Sabia în conversație după ce reuși să se elibereze de amintiri. În tot acest timp Doamna Tuba, străduindu-se să rămână calmă, aproba din cap ca un roboțel ascultător.

- Oare asta merităm pentru tot ceea ce am făcut pentru voi, oare asta merit eu?! se uita

deasupra capetelor fetelor ca și cum ar vedea dincolo de pereți, afișând teatral o tristă dezamăgire. Doamna Tuba dădea în continuare din cap.

- Eu nu am spus..., încercă Iona să spună și ea ceva pentru că nu mai suporta tensiunea emoțională, nefiind obișnuită cu așa ceva. Dar a tăcut imediat pentru că supraveghetorea o amuți cu o privire ascuțită. Oricum directoarea nu o asculta și vorbea în continuare ca și cum ar fi ținut un discurs unui public mare. Era monolog, nu discuție.

- V-am oferit de toate, oare nu merit măcar atât, doar atât, să vă faceți treaba? Sabia continuă patetic, pe un ton ridicat: când nimeni nu v-a dorit, eu v-am luat în oaza asta de protecție, în coconul meu. Sunt ca o mamă care vă ocrotește și vă ține în brațe toată viața. Sunteți copiii mei.

Rena o urmărea foarte atent, nu o mai văzuse niciodată atât de aproape. Întotdeauna îi asculta discursurile ținute în sala de festivități și o vedea de la depărtare. Acum era fascinată de detaliile acestei femei. Nu își putea lua ochii de la faldurile de materiale care se mișcau cu fiecare respirație a femeii, ca un burduf, de la trăsăturile foarte colorate care se mișcau cu violență, de la culorile nenumărate și amestecate de pe rochie și de la părul imens, de o culoare incertă. Se distingeau nuanțe de toate felurile, de la blond la roșcat, ca o măturică pe care un copil a scăpat acuarelele. Și la toate astea se adăugau inelele, care din când în când, în funcție de mișcările ample ale mâinilor pufoase și albe, prindeau câte o rază de lumină și străluceau de le orbeau pe fete. Directoarea era un spectacol de culoare și zgomot, care, între cuvintele rostite ostentativ, gâfâia pentru că rămânea fără aer.

- Vă protejiez de toate relele, iar voi nu aveți aproape nimic de făcut, doar să vă îndepliniți responsabilitatea față de această provincie, ca să nu mai spun că aveți și o responsabilitate față de mine și de toți ceilalți care au grijă de voi, care vă hrănesc, care vă îmbracă! O responsabilitate față de părinții ce își așteaptă copilașii care vor duce mai departe această națiune bravă!

Sabia rosti ultimele cuvinte trăgând aer în pieptul umflat și ridicând un pumn grăsuț, tremurând strâns, încă încleiat de la dulciuri.

Rena își atinse cu o mișcare automată tatuajul verde de la gât, care funcționa ca un mecanism de identificare în centru. Se uită la gâtul Letei pe care se vedea tatuajul ei roșu, ce se mișca cu rapiditate din cauza respirației sacadate a femeii. „Oare la ce se gândește?” se întreba Rena, pentru că Leta, deși cu pieptul agitat, avea ca de obicei privirea pierdută și părea cu gândul departe de spectacolul pe care îl pusese în scenă directoarea.

Doamna Tuba, observând cum se scurge timpul pe cadranul ceasului anormal de mare pe care îl avea la mână, întrebă:

- Pot să le duc în camere?

Însă, ca de obicei, Sabia, ca și cum nici nu ar fi auzit-o, continuă:

- Sunteți cele alese, destinul vostru este o distincție deosebită, este cel mai mare compliment pe care îl poate primi cineva în societatea noastră, ceva care ar trebui să fie sărbătorit în fiecare zi.

Rămasă fără aer, femeia luă o pauză dramatică, pentru a lăsa liniștea să țipe în urechile

celor din fața ei. „Întotdeauna să folosești contraste. Doar așa atragi atenția și lumea ține minte ce spui”, își spunea în gând Sabia.

După pauza care părea fără sfârșit și fără rost pentru Doamna Supervisor, Sabia se lăsă pe spate cu toată greutatea în scaunul de birou care scârțâi sub corpul masiv, având o mare plăcere să urmărească reacția de pe fețele celor din fața ei. Era ceva ce făcea cu plăcere la finalul fiecărui discurs, o umplea de mândrie și o făcea să se simtă chiar o femeie corectă și puternică pentru că, susținea ea, acesta era modul în care primea critica audienței. „Ce figură distinsă are roșcata,” observă imediat Sabia, „ce pomeți înalți și ce privire! Aproape regală. Ochi verzi, foarte clari. Ce oase! Perfect proporționată, dar nu e o frumusețe clasică. Nu, are ceva aparte. Și ce mâini, ce degete lungi, iar tatuajul roșu tatuat chiar îi stă bine. Îi încadrează foarte bine trăsăturile. Asta ar face ravagii printre bărbați.”

Femeile din fața ei nu dădeau semne că ar mai fi dorit să spună ceva, mai puțin Iona, care începuse să plângă de ceva vreme, nu se putea abține. De data asta plângea liniștit, parcă pentru a nu deranja discursul.

- Acum plecați! Sunt sigură că ați înțeles care este datoria voastră. Trebuie să fac niște Yoga să mă recentrez pentru că îmi simt aura foarte slăbită după ce v-am ascultat pe voi, încheie directoarea.

Doamna Tuba sări ca arsă, abia așteptând să plece, luându-le ca pe niște copii care nu știu ce să facă și trebuie ghidați de un om mare. În timp ce le conducea spre camerele lor, gândea: „O oră și jumătate irosite, un haos total” și aruncând încă o privire ascuțită spre ceas, suspină iar. „Mâine va fi o zi PER-FEC-TĂ.”

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>